

Gyógyító erők?

Ki hinné, hogy két és fél ezer éve született ez az oly ismerős, emberi közérzetünket sűrítő mondat: „*A föld határa már ez itt, ahol vagyunk*”... *Itt* valami más kezdődik, a végletes helyzetet át kell gondolni, mégpedig összemberi (ahogy ma mondjuk: globális) szempontok szerint. E léthelyzet azért oly ismerős számunkra, mert mindannyian naponta megtapasztaljuk. A végletek megpillantása újabb kori tapasztalat, és a félelem a (vészes?!) iramú fejlődéssel a jövőben csak fokozni tudja drámai, tragikus közérzetünket? Meglehet, ámde ez a mondat már kristálytisztán megfogalmazódott és elhangzott két és fél évezreddel ezelőtt Aiszkhülosz tragédiájában. A sziklához lán-

Könyvheti pillanat, 2013

colt Prométheusz mellől – a világra és határaitra nézve – fogalmazza meg ezt a mondatot az Erő, aki az Erőszakkal együtt szereplőként lép színpadra.

A határokon, emberi határhelyzetben vagyunk azóta; mostanság különösképpen érezzük azt a félelmet, amely minden nagy, „kultúrafordító” történelmi pillanatban foglalkoztatja, izgatja az emberi elmét. A könyvnyomtatás feltalálását ma már korunk embere „kevesebbnek” érzi annál a változásnál, amelyet a digitális világ hozott – és hoz. Kiszámíthatatlanul?

Milyen erőknél vagyunk, leszünk kiszolgáltatva?

Aiszkhülosz tragédiájában az Erő és az Erőszak együtt van jelen. Hiába mondja Héphaisztosz: „Erő s Erőszak, immár semmi dolgok”..., azóta sem vonultak le a színpadról.

...De a tragédia, a művészet is ott a színpadon! Meg nem nevezett erőként. A végtelen helyzetekben gyógyító erőkként azonosítjuk a pusztulás, romlás, pusztítás elleni erőket. A művészet, irodalom önmagában (anélkül, hogy bárki/bármi „ellen” szólna) is gyógyító erő. Közvetítse bár könyvek lapja, vagy digitális eszközök sokasága. A biblioterápiáról többször is közöltünk igen meggyőző tanulmányokat, kísérleteket a FORDULÓPONT elmúlt másfél évtizedében. Mára már olyasfajta vélekedésnek adnak hangot a szakemberek, hogy az olvasás: terápiára nem szoruló ember számára is gyógyító esély.

Lapunk szerzői Oslo-tól a székelyföldi városokig-falvakig jelen voltak az elmúlt hónapokban könyveikkel, programjaikkal, és ebben a számunkban – ahogyan szoktuk – maguknak a gyerekeknek is teret biztosítunk: budapesti iskola ötödik osztályosai, vidéki kamaszok nyilatkoznak irodalomról, könyvről, íróról. Közérzetükről.

A digitális világgal megjelent erkölcsi kihívásokkal épp a kamaszok szembesülnek leginkább. A névtelenség és személytelenség csábításairól szólnak a híradások, újabb emberi tragédiákkal járó „kiberzaklatások” áldozatai és elkövetői a legifjabbak közül kerülnek ki. Erről is olvasható elemző tanulmány ebben a számunkban. Miközben a népmesékre is figyelünk, hiszen folyamatosan üzennek.

Gyógyító és pusztító erők működnek.

Legveszélyeztetettebbek mindig: a gyerekek. Ezért keresünk megoldásokat, figyelünk a gyógyító erőkre. Pontról pontra, számról számra. A „társzerkesztő” Olvasó véleményére, javaslataira továbbra is hallgatva (Sz. I.)